

Sygn. akt XI W 205/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk, Małgorzata Gardocka

przy udziale oskarżyciela publicznego J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016 roku, 17 maja 2016 roku, 21 czerwca 2016 roku, 11 sierpnia 2016 roku i 23 sierpnia 2016 roku w W.

sprawy **G. S.**

syna M. i Z. z domu Z.

urodzonego dnia (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 1 października 2015 r. ok. godz. 19:30 – 19:40 w W. na drodze publicznej na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust.1 pkt. 3 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki P. (...) o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania wskutek czego uderzył w samochód marki R. (...) o nr. rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 3 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami),

orzeka

I. obwinionego **G. S.** w granicach zarzutu, uznaje za winnego tego, że w dniu 1 października 2015 r. ok. godz. 19:30 – 19:40 w W. na drodze publicznej, na ul. (...), kierując samochodem marki P. (...) o nr. rej. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas cofania pojazdu, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w konsekwencji czego uderzył w samochód marki R. (...) o nr. rej. (...), powodując jego uszkodzenie, tj. popełnienia czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 205/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W okresie od dnia 31 sierpnia 2015 roku do dnia 09 października 2015 roku G. S. użytkował pojazd marki P. (...) o nr rej. (...) będący własnością jego ówczesnego pracodawcy, P. F. (1). W tym czasie G. S. zatrudniony był u P. F. (2), gdzie zajmował się nadzorowaniem robót przeprowadzanych na terenie (...) na ul. (...) oraz w budynku Banku (...) przy ul. (...) / Al. (...). G. S. przemieszczał się między wskazanymi obiektami, przyjeżdżając często na parking na ul. (...), m.in. celem wymiany narzędzi, podwiezienia pracowników, czy odebrania materiałów.

W dniu 01 października 2015 roku nadzorował on prace na terenie (...) na ul. (...) w W.. Przebywał on terenie obiektu w godzinach 14:08-16:50. Następnie G. S. udał się na parking przy ul. (...), pozostawiając tam przed godz. 19:30 pojazd marki P. (...) nr rej. (...).

W tym samym dniu, ok. godz. 19:30-19:40 w W. M. G. (2) jechał samochodem marki T. o nr rej. (...), poruszając się od strony Pl. (...) w kierunku Al. (...), prawym pasem ruchu. Z uwagi na duże natężenie ruchu zatrzymał pojazd na wysokości nr ul. (...), stojąc w korku. W tym czasie G. S. przyszedł do zaparkowanego pojazdu. M. G. (2) spostrzegł G. S., który wsiadł do swojego pojazdu, a następnie wykonując manewr cofania, uderzył lewą stroną kierowanego przez niego pojazdu, w prawy bok stojącego wzdłuż parkingu samochodu marki R. (...), nr rej. (...). G. S., po uderzeniu w zaparkowany pojazd, odjechał w kierunku Al. (...). Wówczas M. G. (2), widząc to zdarzenie, wykonał dwa zdjęcia, aby utrwalić nr rejestracyjny pojazdu. Następnie zapisał na kartce nr telefonu do siebie i poprosił n/n mężczyznę, który stał z dziewczyną, aby włożył tę informację za wycieraczkę R. R., po czym odjechał dalej w kierunku P..

Około godz. 20:00 do samochodu R. (...) nr rej. (...) przyszedł A. N. i zauważył za wycieraczką pojazdu znajduje się kartka wraz z informacją, że samochód o nr rej. (...) uszkodził jego samochód, a świadkiem zdarzenia był M. G. (2), z którym kierowca uszkodzonego R. R. się skontaktował. W dniu 05 października 2015 roku A. N. złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia na jego szkodę, wskazując, że w jego pojeździe zostały zarysowane i otarte z zerwaniem powłoki lakierniczej prawe przednie drzwi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 37) i przed Sądem, zeznań świadka P. F. (1) złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 20v) i przed Sądem (k. 79), zeznań świadka M. G. (2) złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 33) i przed Sądem, zeznań świadka A. N. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego (k. 6) i przed Sądem, szkicu miejsca zdarzenia (k. 10), protokołu oględzin (k. 11-11v, k. 27-27v), umowy odpowiedzialności materialnej (k. 22-24), protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 25-26), fotografii (k. 28-30), szkicu wykonanego odręcznie (k. 35), danych z KRK (k. 65), danych z rejestru wykroczeń (k. 66), pisma z Banku (...) (k. 88), pisma (...) (k. 95, 114-115), raportu (k. 96), fotografii (k. 98-99), raportu zdarzeń (k. 115), pisma Wydziału (...) (k. 120), pisma (...) w G. (k. 121), płyty CDR (k. 122).

Obwiniony, tak w toku postępowania wyjaśniającego jak i w trakcie postępowania sądowego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016 roku wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia kierował przedmiotowym pojazdem. Samochód ten użytkował w związku z wykonywaniem pracy u P. F. (1). W tym czasie remontował (...) w godzinach od 14 do 23-24. I to właśnie w (...) spędzał większość czasu. Obwiniony oświadczył, że faktem jest, iż dość często bywał na wskazanym parkingu, gdyż firma prowadziła remont budynku (...). Tam też czasami podwoził pracowników lub obierał materiały. Obwiniony wyjaśnił, że nie pamięta aby uszkodził jakikolwiek samochód. Obwiniony stwierdził, że nie potrafi stwierdzić, czy akurat przedmiotowego dnia się znajdował na tym parkingu. Twierdził, że pracował po kilkanaście godzin dziennie, ale raczej by zapamiętał sytuację, w której by uderzył w inny pojazd. Obwiniony wyjaśnił dalej, iż było zdarzenie, w którym sprzątaczkę z (...) zarzuciły mu, iż doszło do zniszczenia „mopa”, którego polecono mu odkupić. W tej sytuacji obwiniony pojechał do centrum handlowego na M.. Na terenie parkingu w/w sklepu było bardzo wąsko i obwiniony uderzył tam w słup. Nie poinformował o tym fakcie swojego szefa – P. F. (1). Obwiniony wskazywał, iż uderzył wówczas tyłem pojazdu, obrysował prawy bok i rozbił oba tylne reflektory.

Obwiniony na rozprawie potwierdził odczytane mu wyjaśnienia z k. 37. Z jego relacji wynikało nadto, iż dnia 01 października 2015 roku był jedynym użytkownikiem samochodu marki P. (...) nr rej. (...). W dniu 01.10.2015 r.

obwiniony prowadził remont (...) przy ul. (...), co jest do sprawdzenia w książce wyjść. Prace remontowe prowadzono tam od godz. 14 do godz. 24:00. Obwiniony wskazał, że przyjeżdżając do (...), parkował albo bliżej Mostu P. albo dalej, w zależności gdzie było wolne miejsce.

Sąd zważył co następuje:

Za prawdziwą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, iż użytkował on pojazd marki P. (...) nr rej. (...) i poruszał się nim w dniu zdarzenia. Na wiarę zasługują również jego wyjaśnienia w zakresie jakim twierdził, że pracował przy nadzorowaniu robót na terenie Banku (...) oraz w K. (...), iż dnia 01 października 2015 roku przebywał na obiekcie K. (...) przy ul. (...) a także, że na pojeździe służbowym w chwili jego zdawania pracodawcy znajdowały się uszkodzenia. W tej części wyjaśnienia obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w postaci zeznań świadka P. F. (1) oraz pisma (...) (k. 95, 114), umowy odpowiedzialności materialnej (k. 22-24), protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 25-26),

W ocenie Sąd walorem wiarygodności należy obdarzyć także wyjaśnienia obwinionego, w zakresie w jakim wskazywał, iż przemieszczał się samochodem służbowym między dwoma budowlami, pozostawiając czasem pojazd na parkingu przy ul. (...).

W pozostałym zaś zakresie wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na obdarzenie wiarą. Nie znajdują potwierdzenia w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym w szczególności w postaci zeznań świadka M. G. (2) oraz fotografii (k. 98-99). Zdaniem Sądu stanowią linią obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionego sprowadzała się bowiem do twierdzenia, iż w dniu 01 października 2015 roku obwiniony prowadził remont K. (...) od godz. 14:00- 24:00 i poruszał się samochodem P. (...) nr rej (...), ale nie pamiętał aby tego dnia pozostawiał pojazd na parkingu przy ul. (...). Nadto wskazywał, iż pojazd służbowy posiadał uszkodzenia, lecz doszło do nich na parkingu centrum handlowego w dniu 30.09.2015r., o czym w dniu powstania szkody nie poinformował pracodawcy.

Wyjaśnienia obwinionego, w części w jakiej twierdził, iż znajdował się dnia 01 października 2015 r. na terenie K. (...) korespondują z zeznaniami świadka P. F. (1) i pismem (...) (k. 95, 114-115). Niemniej z raportu wyjść i wejść (k.115) wynika, iż w okresie od godz. 16:50 (Reader exit) do 20:17 (Reasder entry) obwiniony przebywał poza obiektem. W tym czasie obwiniony pojechał do obiektów (...) i zaparkował przy ul. (...), gdzie doszło do kolizji, na co jednoznacznie wskazują zeznania świadka M. G. (2). Tym bardziej, iż w świetle wyjaśnień obwinionego wynika, iż na parking ten jeździł dość często, przemieszczając się między dwoma budowlami, de facto nie wykluczał on, iż był też dnia 01 października 2015 r. ale tego nie pamiętał.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. G. (2), który był naocznym świadkiem zdarzenia. Świadek przesłuchany na rozprawie w dniu 17 maja 2016 roku zeznał, iż nie pamięta dokładnie daty zdarzenia, określił, iż był to okres zimowy, mógł to być październik rok temu, na pewno działo się to wieczorem około godz. 19:00. Świadek twierdził, że jechał przy rondzie (...) G.'a i stojąc w korku na wysokości ul. (...), obok salonu (...) spostrzegł, po prawej stronie, jak wykonujący manewr cofania kierowca pojazdu C. (...) bądź P. (...), uderzył lewą stroną swojego pojazdu w prawy bok, stojącego wzdłuż parkingu samochodu. Świadek zeznał, iż uderzenie to było dość mocne, gdyż usłyszał je w swoim pojeździe. Świadek twierdził, że obrócił się w prawo i zobaczył jak kierowca, który uderzył w drugi pojazd odjeżdża z parkingu. Kierowca tego pojazdu wyjechał przed samochód świadka i wówczas świadek zdążył zrobić dwa zdjęcia tego samochodu. Świadek oznajmił, że widział dokładnie całe zdarzenie, gdyż podczas stania w korku patrzył w kierunku parkingu i salonu (...). Świadek wskazywał, iż na miejscu znajdowali się również dwaj inni świadkowie zdarzenia, którzy szli po chodniku i którym przez szybę pojazdu przekazał swoją wizytówkę, prosząc aby włożyli informację za wycieraczkę uszkodzonego pojazdu.

Z zeznań świadka złożonych w toku postępowania wyjaśniającego wynika, iż pojazd R. (...) został uderzony przez kierującego samochodem C. (...) a kierującym C. był mężczyzna w wieku 35-40 lat, wzrost ok. 180 cm, krępej budowy ciała. Po odczytaniu na rozprawie tych zeznań świadek stwierdził, iż oba pojazdy, które wskazał tj. C. (...) i P. (...) są do siebie bardzo podobne. Nadto świadek twierdził, iż nie rozpoznał obwinionego gdyż nie przypatrywał się kierowcy.

Co prawda w postępowaniu wyjaśniającym zeznał, że mężczyzna ten miał 30-40 lat, ale wartości te podał jedynie orientacyjnie. Świadek twierdził, że gdy stał korku widział jak jakiś mężczyzna podchodzi do samochodu, ale nie dostrzegł jego twarzy i nie może powiedzieć, że to obwiniony.

Zdaniem Sądu zeznania świadka zasługują na wiarę w całości. Świadek przedstawił przebieg zdarzenia, podając jedynie okoliczności, które pamiętał. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, całkowicie bezstronną i nie zainteresowaną wynikiem sprawy. Świadek opisał przebieg zdarzenia i to co zaobserwował. Z relacji świadka bezsprzecznie wynika, że nie było wątpliwości, że kierowca pojazdu o nr rej. (...) wykonując manewr cofania uderzył w zaparkowany samochód R. (...) nr rej. (...). Sam rozbieżność co do tego, czy był to pojazd C. B., czy P. (...) nie, zdaniem Sądu, większego znaczenia, w sytuacji utrwalenia przez świadka rejestracji pojazdu sprawcy kolizji, za pomocą fotografii. Świadek postanowił pozostawić informację o zdarzeniu kierowcy uszkodzonego pojazdu, gdyż w jego ocenie w takiej sytuacji powinno zachować się odrobinę honoru i przyznać do winy, a nie powodując szkodę, odjeżdżać z miejsca kolizji. W ocenie Sądu świadek na ile pamiętał na poszczególnych etapach postępowania opisał, zdarzenie z dnia 01 października 2015 roku w sposób jasny i logiczny

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka P. F. (1), który potwierdził, iż obwiniony był jego pracownikiem i jedynym użytkownikiem pojazdu marki P. (...) nr rej. (...). Z relacji świadka wynika nadto, iż obwiniony nadzorował roboty budowlane na terenie K. (...), jak również na terenie budynku Banku (...), gdzie prace te prowadzone były od godz. 7 do godz. 22-23 w zależności o potrzeb. Świadek nie potrafił jednak powiedzieć jak często obwiniony jeździł do (...) i nie wie, czy jeździł tam po jakiś sprzęt. Świadek zeznał, iż obwiniony nie zgłaszał mu żadnych szkód w pojeździe. Dopiero w dniu 09 października 2015 roku świadek zaobserwował, iż jego pojazd został uszkodzony. Obwiniony nie potrafił wyjaśnić w jakich okolicznościach powstała szkoda. Świadek twierdził, że obwiniony na pewno nie mówił mu, aby pojazd został uszkodzony na parkingu sklepowym czy w centrum handlowym, wskazywał, iż samochód został uszkodzony kontenerem przy wywozie śmieci. Świadek zeznał, iż wydaje mu się, że na jego pojeździe widoczny był czerwony kolor lakieru innego pojazdu, ale nie był przekonany. Zdaniem Sądu zeznania świadka potwierdzają fakt, iż obwiniony dnia 01 października 2015 r. użytkował pojazd marki P. (...) i pracował na terenie K. (...) oraz to, że w dniu przekazania świadkowi pojazdu przez obwinionego był on uszkodzony. P. F. (1) nie był jednak bezpośrednim świadkiem zdarzenia i nie miał wiedzy odnośnie jego zaistnienia, nie wiedział on również dokładnie o przyczynach powstania uszkodzeń na jego samochodzie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. N., pokrzywdzonego w sprawie, którego pojazd marki R. (...) dnia 01 października 2015 roku został uszkodzony. Z zeznań świadka wynika, iż w w/w dniu ok. godz. 19:20 w W. przy ul. (...) zaparkował swój samochód w miejscu wyznaczonym do parkowania, naprzeciwko salonu (...). Około godz. 20:00 przyszedł do samochodu i zauważył za wycieraczką kartkę z informacją, że samochód o nr rej. (...) uszkodził jego auto. Świadkiem zdarzenia był M. G. (2), z którym A. N. się skontaktował. M. G. (2) spisał nr rej. i zrobił zdjęcie. Z tymi informacjami świadek udał się na Komendę Policji, gdzie złożył zeznania. W ocenie Sądu zeznania świadka są logiczne i spójne ze sobą, świadek jest osobą obcą dla obwinionego i pomimo, że to on złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia nie zainteresowaną wynikiem sprawy, w tym sensie, aby skazać niewinną osobę. Świadek informację o zdarzeniu oparł na przekazanych mu przez postronnego, bezpośredniego świadka zdarzenia, któremu nie miał podstaw nie ufać.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie w postaci: szkicu miejsca zdarzenia (k. 10), protokołu oględzin (k. 11-11v, k. 27-27v), umowy odpowiedzialności materialnej (k. 22-24), protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 25-26), fotografii (k. 28-30), szkicu wykonanego odręcznie (k. 35), danych z KRK (k. 65), danych z rejestru wykroczeń (k. 66), pisma Banku (...) (k. 88), pisma (...) (k. 95, 114-115), raportu (k. 96), fotografii (k. 98-99), raportu zdarzeń (k. 115), pisma Wydziału (...) (k. 120), pisma (...) w G. (k. 121), płyty CDR (k. 122). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Poza osobowymi źródłami dowodowymi kluczowymi wobec treści wyjaśnień obwinionego dla ustaleń stanu faktycznego były pisma wraz z raportami przesłane przez Komendę (...) (k. 95,96 i 114,115). Na podstawie informacji

przesłanych przez Komendę (...) ustalono, że G. S. w dniu 01 października 2015 r. kilkakrotnie logowa się na terenie obiektów (...) (czytniki rejestrowały jego wejścia i wyjścia). Najistotniejsze dla niniejszej sprawy jest, że z raportu zdarzeń z dnia 01 października 2015 r. wynika jednoznacznie, że obwiniony wyszedł z obiektu K. (...) przy ul. (...), o godz. 16:50:15 a wrócił o godz. 20:17:23.

Obwiniony nie kwestionował autentyczności fotografii (k. 98-99) wykonanych przez świadka zdarzenia M. G. (2). Niemniej twierdził jednak, iż są one czarno-białe, słabo czytelne. Nadto w świetle zeznań P. F. (1), w których wspomniał on o możliwości znajdowania się na jego pojeździe lakieru czerwonego z innego pojazdu twierdził, iż fotografie wykonane przez oskarżyciela publicznego (k. 28-30) mogą nie obrazować tego faktu. Sąd po przedstawieniu przez Policję zdjęć w formie cyfrowej uznał, iż na płycie znajduje się 5 plików – 5 fotografii (fotografia 1 to zdjęcie z k. 30; zdjęcie 2 to fotografia z k. 28; pozostałe zaś zdjęcia przedstawiają przedmiotowy pojazd P. (...) w kolorze białym w dodatkowych ujęciach z boku wraz z przodem). Zdaniem Sądu zasadniczo nie różnią się one tymi fotografiami, którymi Sąd dysponował uprzednio w wersji papierowej. Nie widać na nich również jakichś innych uszkodzeń, które wzbudziłyby szczególną uwagę Sądu, na pojeździe brak także śladów czerwonego lakieru.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, Sąd nie miał wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy G. S.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd oparł swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu pełny obraz zdarzenia wynika z zeznań świadka M. G. (2).

Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 1 października 2015 r. ok. godz. 19:30-19:40 w W., na drodze publicznej, na ul. (...), kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas cofania, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w konsekwencji czego uderzył w samochód marki R. (...) o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie. Swoim działaniem obwiniony wyczerpał więc znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W niniejszej sprawie kluczową kwestią było zatem ustalenie, czy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala zarzucić obwinionemu czyn, będący wykroczeniem z art. 86 § 1 kw.

Zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona czynu z art. 86 § 1 kw. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie stypizowane w art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga, szczególną ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem jest zobowiązany przy cofaniu, ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia oraz upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się inna przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się, kierujący jest zobowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności konkretyzuje się zawsze w określonych warunkach czasowo- przestrzennych. Należy odnieść go do konkretnej sytuacji na drodze, mając na uwadze obowiązujące na danym odcinku drogi znaki drogowe oraz przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie pozwala na stwierdzenie, że obwiniony G. S., nie zachowując należytej ostrożności podczas cofania pojazdu, naruszył w sposób

zawiniony zasady ostrożności, co pozostało w związku przyczynowym ze spowodowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym a konsekwencji doprowadziło do zderzenia z pojazdem marki R. (...).

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn którego dopuścił się obwiniony jest społecznie szkodliwy, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem było uszkodzenie pojazdu innego uczestnika ruchu i w konsekwencji powstanie szkód materialnych w dwóch pojazdach. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Istotne jest także zachowanie obwinionego po popełnieniu wykroczenia, gdy oddalił się z miejsca zdarzenia, licząc na to iż uda mu się uniknąć odpowiedzialności. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze, w tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W ocenie Sądu wymierzona kara spowoduje, że obwiniony będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozważą podejmował manewry podczas kierowania pojazdem.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny należy wyważyć okoliczności obciążające i łagodzące oraz będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionego na przyszłość oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na innych uczestników ruchu i szanował cudzą własność.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).